

li atribueix una idea estranya).

Adherim-nos-hi. Majorment veient que el cas es repeteix; i justament en territori de substrat no menys ibèric. El *Llobregat d'Empordà*, afl. esq. de la Muga, que baixa entre Biure i Campmany, va a desembocar prop de Masarac i Pont de Molins, al N. de Figueres.

Un parònim més llunyà *Rubricata* designà una illa de l'Adriàtic (avui *Vrgála*), que ja apareix en la forma dissimilada *ῥολουβρικάτων*, en un historiador de l'Emperador Constantí, castrum *Lubricata* en doc. de 1096, i *Levrigada* en una *Chron. venetica* de Johannes (Skok, *2RPh* LIV, 201).

De l'aplicació a St. Boi de Llobregat, o un poble veí, en Ptolemeu, es dedueix que també és antic l'ús corogràfic o «coronímic» que en fem avui aplicant-ho a tota una comarca, el Baix Llobregat o el Delta del Llobregat. I això degué ser continuat pels moros, ocupants d'aquesta zona fins al S. IX.

Això els permeté formar-ne un gentilici nisba *lubregātū*, pròpiament 'el llobregatenc', d'on el nom del «rahal Allubrecati» que figura en el *Rept.* de Mallorca en te. de Sineu (p. 93), nom conservat fins avui allí en un predi, com observa Quadrado, 469: *Lobregat* en doc. de 1511, en te. de Petra. Com és sabut l'àrab vulgar accentua la síl·laba penúltima en aqueixos nisbas, quan és llarga: llavors això es romanitzà en *lobregāti*; i també apareix un moro *Mahomat Allobregati* en el *Rept.* de València (Bof. p. 299, Ribera p. 167). És clar que es tracta de moros provinents dels volts de St. Boi, que des de la reconquesta definitiva, a la fi del S. X, es retragueren a Mall. i València.

D'aquí també el nom del barri oriolà *Los Llobregales* prop d'Oriola (*EntreDL.*, I, 53, III, 129 n.); com és sabut el -*d* final de l'àrab dóna sovint *l* o *ld* en castellà (*arrabal*, *arrabalde*, *alcalde*), nom amb què erudits tendenciosos pretengueren desorientar Mz.Pi. cap a la seva fantàstica teoria senil d'una extensió pan-hispànica del canvi *L->J* peculiar del català i d'alguns parlars lleonesos.

Interessa especialment com arcaica, i ja mig en català, una de l'a. 950, on es permuta una «terra in comitatu *Menresa* prope-*l Lobregat*, in monte Bacitano [probt. derivat curialesc de *Bages*], per terras in campo *Baias*, prope domo Sti. Aciscle» [Sant Iscle, santuari, te. Santpedor]. Mn. Pladevall, que ho trobà en l'Arxiu Guitart de Montserrat (llogall 1, nº 1030) llegia *prop el Llobregat*, però *el* i *Ll-* serien anacrònics.

Llobregós, V. *Bragós*   *Llobui*, V. *Llavorsí*

Compostos de LLOC, en el sentit de 'poble, vila

petita' (*DECat.* v, 234b46 ss., 35 a 43)

Ús antic sobretot del P. Val. on es diu *Lloc-Nou* en lloc del *Poble Nou* del Principat.

Llòc Nòu, partida del terme de Sant Climent (Menorca) (XLIV, 661.19 i Mapa Mascaró 11E9).

Llocnou de Fenollet, municipi de la Costera, a l'extrem oriental del Pla de Xàtiva.

PRON. MOD. En el país tothom diu *laymáu* i prou, algú hi afegeix *de fenollet*, però és rar. Oït per Coromines (1963).

Llocnou de Sant Jeroni (antigament: *el Rafalet de Bonamira*), municipi de la comarca de Gandia, al límit amb la Vall d'Albaida.

PRON. MOD. a *laymóu*, oït per Coromines a Terrateig (XXXII, 164.23).

Llocnou de l'Emperador, nom antic de *la Venta d'Emperador*, municipi de l'Horta de Val., voltat pel terme de Museros.

Llocnou de la Corona, municipi de l'Horta, situat al S. de la ciutat de València.

Llocnou dels Canonges, nom del nucli primitiu del municipi oriolà de *Bigastro*. J.F.C.

Llocaia i *Llogaia*, V. *Santa* ~ *Lloçars*, V. *Llosses L(Docet, L(Docedella, V. Llosses Llodars, V. Riudellots Llodrà, V. Vol. I, 184 Lloelles, -elletes, V. Lloà*

LLOFRIU

Poble agregat al municipi de Palafrugell (Baix Empordà).

PRON. MOD. *lufriú*, oït a Palafrugell per Casacuberta (c. 1920).

DOC. ANT. 1163: *alodium de Lofrid* (*Espanya Sagrada* XLV, 339); 1359: *Lofriu* (*CoDoACA*, XII, 112); 1362: *Lufrido* (Monsalvatje XVII, 81); 1379: parrochia *Lofrido* (Alsius, *Nomenclàtor*, 162).

HOMÒNIMS. *Serra de Llofriu*, partida del terme d'Alacant (secció Xapitell, XXXVI, 107.10).

ETIM. Com indica Aebischer, *Top.*, 27, prové del NP germànic LOTFRID, -FRED documentat en Förstemann, 851.

En realitat, però, s'ha de partir d'una construcció en genitiu llatí ALOD LOTFRIDI amb *i* per metafonia, car altrament hi hauria *-freu* o *-fre* com resultat català. J.F.C.

La Lloia, Lloixa, V. Lloà   *Lloissa, V. Lloà*

LLOMA

'serrat', aplicat a la toponímia és un mot d'ús general i fonament arrelat de cap a cap del País Valen-